לא מחשבה הוא דלא פסלה אבל לינה פסלה. תימה דבריש הרואים: **עד שילון.** התחרונים. בגמרא [קה.] יליף לה: **ניתך הכשר.** דגמרא [א] שריפתן אין המסייע שוב כהן מטמא שוב מקמי הכי כל המסייעין כשעת שריפה מטמאין בגדים. וכולה יליף בגמרא [דף קו.]: **גמ' שאם שורפים פסולי כשר קדשי קדשים.** שמחיצת אהילתן בשעה ופסולי לימולים אפילו של קדשים קלים דהוחיל והקטרת הכשירין בשעה לף שריפת פסוליהן בשעה כדילפינן בפסחים בפרק כל שעה (דף כד.) מנקדש בחם תשרף: **קודם זריקה.** שלא הגיע זמנו [בב] לגלח לפיכך בשרפין בשעה: **אחר זריקה.** שהגיע זמנו [בב] לגלח לפיכך בשרפין חוץ לעזרה: **ובמלואם.** וכהנן בשרפין במלואם שלא מילא פסול: **בשרפין חוץ לג' מחנות.** כדילפינן בפירקין [קה.]: **בין נאחר זריקה.** הוחיל ועדיין לא יצאו: **בילילתן.** לאחר שילאו: **מהו שתעשיל.** לפוסלן אם לנו: **בשבר דבר אהילה.** [בג] עולה או לימורין שהן לאכילת מזבח [בד] (ג) אבל הני דלשריפה קיימי דלא לאכמהן לה אלא או באכילת מזבח בדכתיב (שמות כג) לא ילין אבל חגי וגו' או באכילת אדם בדכתיב (שם יב) לא תותירו וגו': **ושוין שאם חישב כו'.** ושוין ר"ש וחכמים שנאלקו בפרק ג"ש (לעיל מג.) אם פיגול נוהג בחטאות הפנימיות [ד] שאם חישב לאכול מבשר הפריש למחר או אם חישב בשחיטה על מנת לשורפן חוץ לג' מחנות למחר לא עשה כלום דמחשבת אהילה בשבר שדרכו לאכול בעינן והני לאו דרכן לאכול וגבי שריפה נמי מע"ג דכי מורמיה חשיב שריפה אהילת מזבח או אהילת אדם בעינן לפגל ומ"ד פיגול נוהג בפנימיים כגון אם חישב על הקטרת אימורים להקריבו [ה] למחר: **ליכה נמי לא פסלה.** בשבשו [בה]. (ה) קס"ד דאי ליכה פסלה מחשבת לינה נמי פסלה: **ליכא אימורין.** דבמילי להקטרה ואי פסלה ליכה: **עד שיוסף הבשר.** דכל זמן שלא נעשית מלותן מועלין בהן: **מדסיפא.** לענין מעילה בשבר מיירי: **ריצה נמי.** לענין [בו] ליכה לענין בשר קאמר: **דאני לו'.** בחמיעת לעיל: **ופסול יליפה.** כגון שילאו לפני זריקת דמים שעדיין לא הגיע זמנן לגלח [בח]: **יליפה מהו שתעשיל.** לפוסלן אם יצאו מן העזרה לפני זריקת דמים: **מאי קמיבעיא ליה.** למאי תיפסול הרי קיים לגלח: **ת"ר ירמיה בר חנא.** כי קא מיבעיא ליה לגיבת דמען דפסיל בשר קדשים קלים שילא לפני זריקת דמים משום דעדיין לא הגיע זמנו לגלח בפרק כל המדיר (לעיל פט.): הכא מאי מי אמרינן הני מילי בשבר קדשים קלים דמין חובה לגלח מבל הני שמופן לגלח [בט] חובה לא מיפסלי בילילתן: **לא פסול טומאה ולינה.** דקאי [ו] הכא ומדחי ליה קאי הכא ומדלי ליה: **שילא רובו** ומיעוט אחד מן האברים לרובא של בהמה לילתה: **מהו.** מי שיי יליפה [לב] לגמרא את מי יליפה מי אמרינן שרי מיעוטא דאבר בתר

היו סופגין אותו [ט]. הנשרפין כמוהן במותות [ב] לקמן יליף לה: **הרואים.** הני מדם הנופלין במוד אותן שנשרפין המחד יוצאים לחוצים: **עד שילון.** התחרונים. בגמרא [קה.] יליף לה: **ניתך הכשר.** דגמרא [א] שריפתן אין המסייע שוב כהן מטמא שוב מקמי הכי כל המסייעין כשעת שריפה מטמאין בגדים. וכולה יליף בגמרא [דף קו.]: **גמ' שאם שורפים פסולי כשר קדשי קדשים.** שמחיצת אהילתן בשעה ופסולי לימולים אפילו של קדשים קלים דהוחיל והקטרת הכשירין בשעה לף שריפת פסוליהן בשעה כדילפינן בפסחים בפרק כל שעה (דף כד.) מנקדש בחם תשרף: **קודם זריקה.** שלא הגיע זמנו [בב] לגלח לפיכך בשרפין בשעה: **אחר זריקה.** שהגיע זמנו [בב] לגלח לפיכך בשרפין חוץ לעזרה: **ובמלואם.** וכהנן בשרפין במלואם שלא מילא פסול: **בשרפין חוץ לג' מחנות.** כדילפינן בפירקין [קה.]: **בין נאחר זריקה.** הוחיל ועדיין לא יצאו: **בילילתן.** לאחר שילאו: **מהו שתעשיל.** לפוסלן אם לנו: **בשבר דבר אהילה.** [בג] עולה או לימורין שהן לאכילת מזבח [בד] (ג) אבל הני דלשריפה קיימי דלא לאכמהן לה אלא או באכילת מזבח בדכתיב (שמות כג) לא ילין אבל חגי וגו' או באכילת אדם בדכתיב (שם יב) לא תותירו וגו': **ושוין שאם חישב כו'.** ושוין ר"ש וחכמים שנאלקו בפרק ג"ש (לעיל מג.) אם פיגול נוהג בחטאות הפנימיות [ד] שאם חישב לאכול מבשר הפריש למחר או אם חישב בשחיטה על מנת לשורפן חוץ לג' מחנות למחר לא עשה כלום דמחשבת אהילה בשבר שדרכו לאכול בעינן והני לאו דרכן לאכול וגבי שריפה נמי מע"ג דכי מורמיה חשיב שריפה אהילת מזבח או אהילת אדם בעינן לפגל ומ"ד פיגול נוהג בפנימיים כגון אם חישב על הקטרת אימורים להקריבו [ה] למחר: **ליכה נמי לא פסלה.** בשבשו [בה]. (ה) קס"ד דאי ליכה פסלה מחשבת לינה נמי פסלה: **ליכא אימורין.** דבמילי להקטרה ואי פסלה ליכה: **עד שיוסף הבשר.** דכל זמן שלא נעשית מלותן מועלין בהן: **מדסיפא.** לענין מעילה בשבר מיירי: **ריצה נמי.** לענין [בו] ליכה לענין בשר קאמר: **דאני לו'.** בחמיעת לעיל: **ופסול יליפה.** כגון שילאו לפני זריקת דמים שעדיין לא הגיע זמנן לגלח [בח]: **יליפה מהו שתעשיל.** לפוסלן אם יצאו מן העזרה לפני זריקת דמים: **מאי קמיבעיא ליה.** למאי תיפסול הרי קיים לגלח: **ת"ר ירמיה בר חנא.** כי קא מיבעיא ליה לגיבת דמען דפסיל בשר קדשים קלים שילא לפני זריקת דמים משום דעדיין לא הגיע זמנו לגלח בפרק כל המדיר (לעיל פט.): הכא מאי מי אמרינן הני מילי בשבר קדשים קלים דמין חובה לגלח מבל הני שמופן לגלח [בט] חובה לא מיפסלי בילילתן: **לא פסול טומאה ולינה.** דקאי [ו] הכא ומדחי ליה קאי הכא ומדלי ליה: **שילא רובו** ומיעוט אחד מן האברים לרובא של בהמה לילתה: **מהו.** מי שיי יליפה [לב] לגמרא את מי יליפה מי אמרינן שרי מיעוטא דאבר בתר

א **היו** [ט] **סובלין אותו** [א] במותות [ט] **יצאו** הראשונים חוץ לחומת העזרה והאחרונים לא יצאו הראשונים מטמאין בגדים והאחרונים אינן מטמאין בגדים עד שיצאו [ב] **יצאו** אלו ואלו מטמאין בגדים [ג] **רבי** שמעון אומר [ג] אינן מטמאין עד שיוצת האור ברובן ניתך הבשר אין השורף מטמא בגדים: **גמ'** [ג] **מאי** בירה אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן מקום יש בהר [ד] הבית ובירה שמו ור"ל אמר כל הבית כולו קרוי בירה שנאמר (ואל) [ו] הבירה אשר הכינותי אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה [ה] שלשה [ב]בית הדשנין הן בית הדשן גדול היה בעזרה ששם שורפין פסולי קדשי קדשים ואימורי קדשים קלים ופרים הנשרפין ושעירים הנשרפין שאירע בהן פסול קודם זריקה [ו]ובית הדשן אחר היה בהר הבית ששם שורפין פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים שאירע בהן פסול אחר זריקה וכמצותן חוץ לשלש מחנות תני לוי שלשה בית הדשנין הן בית הדשן גדול היה בעזרה ששם שורפין פסולי קדשי קדשים ואימורי קדשים קלים ופרים הנשרפים ושעירים הנשרפים שאירע בהן פסול בין קודם זריקה בין לאחר זריקה ובית הדשן אחר היה בהר הבית ששם שורפין פרים הנשרפין ושעירים הנשרפין שאירע בהן פסול ביציאתן וכמצותן חוץ לשלש מחנות בעי רבי ירמיה [ו] **הלינה** מהו שתועיל בפרים הנשרפים ובשעירים הנשרפים מי אמרינן כי מהניא לינה בבשר דבר אכילה אבל הני דלאו בני אכילה נינהו לא או דלמא לא שנא אמר רבא הא מילתא איבעיא ליה לאביי [ז] **ופשטנא** ליה מהא [ח] **ושוין** [ז] שאם חישב באכילת פרים ובשריפתן שלא עשה כלום מאי לאו מדמחשבה לא פסלה לינה נמי לא פסלה ודלמא [ח] מחשבה הוא דלא פסלה אבל לינה פסלה תא שמע [ט] [ו]פרים הנשרפים ושעירים הנשרפין מועלין בהן משהוקדשו נשחטו הוכשרו ליפסל [י]בטבול יום ובמחוסר כיפורים [יא]ובלינה מאי לאו לינת בשר לא לינת אימורין והא מדקתני סיפא [יב]כולן מועלין בהן בבית הדשן עד שיותך הבשר מדסיפא בשר רישא נמי בשר מידי איריא סיפא בשר רישא אימורין תא שמע דתני לוי שאירע בהן פסול ביציאתן מאי לאו [יג] **לינה** [ט] **לא** [י] פסול טומאה ופסול יציאה [יא] **בעי ר"א** [ט] **יציאה** [יב]מהו שתועיל בפרים הנשרפים ושעירים הנשרפים מאי קמיבעיא ליה א"ר ירמיה בר אבא [יג] אליבא דמ"ד [יא] עדיין לא הגיע זמנו לצאת מי אמרינן ה"מ בשר דאין סופו לצאת חובה [יא] אבל הני דסופן לצאת חובה לא או דלמא ה"נ [יב] לא הגיע זמנו לצאת ת"ש דתני לוי שאירע [יג] בו פסול ביציאתו מאי לאו פסול יציאה לא [י] פסול טומאה ופסול לינה בעי רבי אלעזר פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים [יד] **שיצא** רובו במיעוט אבר מהו [טו] הך מיעוטא דאבר בתר רובא שדינן ליה והא לא נפקא ליה או דלמא בתר רובא דבהמה שדינן [טו] פשיטא דלא שבקינן רובא דבהמה ואזלינן בתר רובא דאברים [יד] **אלא** [יב] **שיצא** חציו ברוב אבר [יד] **האי** מיעוטא דאבר

לא מחשבה הוא דלא פסלה אבל לינה פסלה. תימה דבריש הרואים: **עד שילון.** התחרונים. בגמרא [קה.] יליף לה: **ניתך הכשר.** דגמרא [א] שריפתן אין המסייע שוב כהן מטמא שוב מקמי הכי כל המסייעין כשעת שריפה מטמאין בגדים. וכולה יליף בגמרא [דף קו.]: **גמ' שאם שורפים פסולי כשר קדשי קדשים.** שמחיצת אהילתן בשעה ופסולי לימולים אפילו של קדשים קלים דהוחיל והקטרת הכשירין בשעה לף שריפת פסוליהן בשעה כדילפינן בפסחים בפרק כל שעה (דף כד.) מנקדש בחם תשרף: **קודם זריקה.** שלא הגיע זמנו [בב] לגלח לפיכך בשרפין בשעה: **אחר זריקה.** שהגיע זמנו [בב] לגלח לפיכך בשרפין חוץ לעזרה: **ובמלואם.** וכהנן בשרפין במלואם שלא מילא פסול: **בשרפין חוץ לג' מחנות.** כדילפינן בפירקין [קה.]: **בין נאחר זריקה.** הוחיל ועדיין לא יצאו: **בילילתן.** לאחר שילאו: **מהו שתעשיל.** לפוסלן אם לנו: **בשבר דבר אהילה.** [בג] עולה או לימורין שהן לאכילת מזבח [בד] (ג) אבל הני דלשריפה קיימי דלא לאכמהן לה אלא או באכילת מזבח בדכתיב (שמות כג) לא ילין אבל חגי וגו' או באכילת אדם בדכתיב (שם יב) לא תותירו וגו': **ושוין שאם חישב כו'.** ושוין ר"ש וחכמים שנאלקו בפרק ג"ש (לעיל מג.) אם פיגול נוהג בחטאות הפנימיות [ד] שאם חישב לאכול מבשר הפריש למחר או אם חישב בשחיטה על מנת לשורפן חוץ לג' מחנות למחר לא עשה כלום דמחשבת אהילה בשבר שדרכו לאכול בעינן והני לאו דרכן לאכול וגבי שריפה נמי מע"ג דכי מורמיה חשיב שריפה אהילת מזבח או אהילת אדם בעינן לפגל ומ"ד פיגול נוהג בפנימיים כגון אם חישב על הקטרת אימורים להקריבו [ה] למחר: **ליכה נמי לא פסלה.** בשבשו [בה]. (ה) קס"ד דאי ליכה פסלה מחשבת לינה נמי פסלה: **ליכא אימורין.** דבמילי להקטרה ואי פסלה ליכה: **עד שיוסף הבשר.** דכל זמן שלא נעשית מלותן מועלין בהן: **מדסיפא.** לענין מעילה בשבר מיירי: **ריצה נמי.** לענין [בו] ליכה לענין בשר קאמר: **דאני לו'.** בחמיעת לעיל: **ופסול יליפה.** כגון שילאו לפני זריקת דמים שעדיין לא הגיע זמנן לגלח [בח]: **יליפה מהו שתעשיל.** לפוסלן אם יצאו מן העזרה לפני זריקת דמים: **מאי קמיבעיא ליה.** למאי תיפסול הרי קיים לגלח: **ת"ר ירמיה בר חנא.** כי קא מיבעיא ליה לגיבת דמען דפסיל בשר קדשים קלים שילא לפני זריקת דמים משום דעדיין לא הגיע זמנו לגלח בפרק כל המדיר (לעיל פט.): הכא מאי מי אמרינן הני מילי בשבר קדשים קלים דמין חובה לגלח מבל הני שמופן לגלח [בט] חובה לא מיפסלי בילילתן: **לא פסול טומאה ולינה.** דקאי [ו] הכא ומדחי ליה קאי הכא ומדלי ליה: **שילא רובו** ומיעוט אחד מן האברים לרובא של בהמה לילתה: **מהו.** מי שיי יליפה [לב] לגמרא את מי יליפה מי אמרינן שרי מיעוטא דאבר בתר

נד א מיי׳ פ״ה מהלכות פרה אדומה הלכה ה:
נה ב מיי׳ פ״ו מהלכות מעה״ק הלכה ג:
נו ג מיי׳ שם הלכה ד:
נז ד מיי׳ פרק יט מהלכות פסה״מ הלכה ג ולמחמ״ל:
נח ה מיי׳ שם פי״ד הלכה ח:
נט ו מיי׳ פ״ג מהלכות מעילה הלכה ל:
ז מיי׳ פ״ג מהלכות טומאת אוכלין הלכה ז:
ח מיי׳ פרק יט מהלכות פסה״מ הלכה ג
ט מיי׳ פ״ג מהלכות מעילה הלכה ל:
י כ מיי׳ פרק יט מהלכות פסה״מ הלכה ג:

תורה אור השלם

1. וְלִשְׁלֹמֹה בְּנִי תֵּן לְבָב שָׁלֵם לִשְׁמֹר מִצְוֹתֶיךָ עֵדוֹתֶיךָ וְחֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת הַכֹּל וְלִבְנוֹת הַבִּירָה אֲשֶׁר חָבִינוֹתִי:
דה״א כט, יט

הגהות הב״ח

(ג) במשנה במותות הראשוני׳ יצאו חוץ לחומת: (ב) גמ׳ אמר רבי יהושע בר פנחס כי קמבעיא ליה לרבי מאיר דאמר כל שבשרו קדשי קדשים מזבח או בשר קדשי קדשים שהן אכילת אדם הס״ד ומ״ש מ״ה אמר הכי לגמרינן קיימא לא לגלח שמחתו להו לפסולי בלינה מלח לו: (ד) ד״ה ושוין וכו׳ הפנימיות שויין שאם חישב וכו׳ על הקטרת אימורין. נ״ב להוא מלינה מזבח: (ה) ד״ה לינה וכו׳ דקס״ד:

גליון הש״ס

גמ׳ לא פסול טומאה ופסול יציאה. הם דנקטו פסול יציאה דלמ״ד טומאה הותרה בלילות ג״ש יומתה. וק״ל למ״ד בפרק כיצד מה למאר לו יפסל אמר זריקה שריפתו בעזרה אם פסח מחמוסר לחבורה אינו חייב על אכילתו הואיל ומתוך שהוא כאכל בשר קדשים קלים בעזר

נמר רוב המצר והוה ליה כמאן דלא נפק ואין כאן רוב הבהמה לחול [מ] ולענין טומאת בגדים [מא] ממון למחנה בעי (המי מיעוטא למצר שיעלה מזלינן בתר רובא מצר. שם פר בדוב מצר. במי הפר [ז] (הג"ה) יכא רוב אחד מן המצרים ומיעוטו במי הפר שבפנים המי מיעוטא למצר. שנשחר בפנים נמר רובא למצר שיעלה מזלינן והוה ליה כמאן דנפק ואשתכח רוב בהמה מבחוץ: **או דלמא בתר בהמה.** דמיחבר הא והיכא למיתא שדינן לה [ח] (ג) ועו"ג דלמו רובא דבהמה היא מלא פלגא והיכא למימר כדאמרן לעיל שבקינן [ט] רובא דבהמה [ד] אפילו הכי היין לאין המצר נתוך לא מזלינן ביה בתר רובא ולא הויא ליעלה ואם [כ] נטמא הפר שורפו בפנים: **מאני לה.** להך בעיא בדובא דמיינינן דבגדי: **שילאו ואזרו מהו.** קס"ד לענין טומאת בגדים של אלו שהוליאום קמיבעיא ליה: **ליטמו לה.** בגדיהם: **כיון דהדור הדור.** והוו להו כמי שלא יצאו: **הנך דליכא גוואי נמי נטמאו.** דהא ליכא לענין טומאת בגדים בפריס כתיבא [א] יוליא לא ממון למחנה ושרפו וגו' ומייתי ילפינן לקמן בפירקין (דף קה:) לומר לך כיון שיצא הפר חוץ למחנה אחת מטמא בגדים אע"פ שלא נפוק גברי נטמאו אלא לאו משום דאמר' דמי הדור הדור וכל שכן אלו שמוחזרים ועומדין שהרי לא יצאו [בב]: **אמר רבא ומסברא.** דהך [בג] דקמייתי לאיה מילתא היא: **הא בעינן ואחר יצא מהתם.** אלמא קרא דבנפיק לגברי קאי כל כמה דלא נפק לא קרינא ביה ואחר יצא וכיון דלא קרינא ביה ואחר יצא לא קרינא ביה יכבס בגדיו: **ופרכינן אלא ר' אלעזר היכי נעשי לה.** לכיון דבהכי תליא מילתא [בד] מכי נפק קרינא ביה יכבס בגדיו ואי מהדריגהו ואתו מחריני לאפוקינהו מפי' משמע להו [בה] מוליאין לא מטמאו הכי נמי דבנפיק עד דנפקי להא לא קרינא בהו ואחר יצא: **דנקיטי לה בנקולפי.** שמחזוס במקלות ועומדין מבחוץ להוליאם לאחר שמזרו וקמייבעיא ליה מי ממרינן כיון שיצאו [בו] חוץ לעזרה כל העסוקים בהן מיכן ואילך חוץ לעזרה מטמאין בגדים או לא בתר דהדור הדור ועד דנפקי לא מטמאו: **נקולפי.** בלשון הס"מ ירוסלמי [בז] רוצה להוליאם בקולפי ומילי למיתא בקולפי (ב"ש ח"ס). ועי' יד לוד: **דאשתרף בהמה אזלינן.** דמיחזי כאילו הבהמה עצמה נשתרפה ואין לה שיעור [בח] ולא אזלינן בתר רובא דבהמה: **בתר רוב אבר שדינן ליה והא נפק ליה או דלמא בתר בהמה שדינן ליה תיקו רבה בר רב הונא מתני לה בגברי במתעסקין בו חמשה בני אדם ונפקו תלתא ופשו להו תרי מאי בתר רוב מתעסקין אזלינן או** [א] **בתר בהמה אזלינן** [א]**תיקו** [ו]**בעי רבי אלעזר פרים ושעירים הנשרפים שיצאו וחזרו מהו מי אמרינן כיון דנפקי להו איטמו** [ב] להו או דלמא כיון דהדור הדור אמר ר' אבא בר ממל ת"ש [ג]**היו סובלין אותן במוטות הראשונים יצאו** [ג] **חוץ לחומת העזרה והאחרונים לא יצאו הראשונים שיצאו חוץ לחומת העזרה מטמאין בגדים והאחרונים אין מטמאין בגדים עד שיצאו ואי ס"ד כיון דנפקי להו איטמו הנך דאיכא גואי** [ו] **ליטמא אמר רבינא ותסברא הא בעינא** [ז]**ואחר** [ד] **יבא אל המחנה וליכא אלא רבי אלעזר היכי בעי לה כגון** [ג]**דנקיטי לה בבקולסי** [ג]**ת"ר** [ה] [ז]**פרים ופרה ושעיר המשתלח השורפן והמוציאן** [ד]**מטמא בגדים והן עצמן אין מטמאין בגדים אבל מטמאין אוכלין ומשקין דברי ר"מ וחכ"א פרה ופרים מטמאין אוכלין ומשקין שעיר המשתלח אינו מטמא** [ו] **שהוא חי והחי אינו מטמא אוכלין ומשקין בשלמא לרבי מאיר** [ז] **כדתנא דבי ר' ישמעאל** [ה]**דתנא דבי רבי ישמעאל** [ב]**על כל זרע זרוע** [ח] **מה זרעים שאין סופן ליטמא טומאה חמורה וצריכין** [ט] **הכשר אף כל שאין סופן ליטמא טומאה חמורה צריכין הכשר** [י]**יצתה** [י] **נבלת** [ה]**עוף טהור שסופה ליטמא טומאה חמורה ואין** [יא] **צריכה הכשר אלא לרבנן אי איתי להו דתנא דבי רבי ישמעאל אפילו שעיר המשתלח** [ט] **אי ליתי אפי' פרה ופרים מנלן כי אתא רב דימי אמר אמרי במערבא** [י] **וצריכין** [יב] **הכשר טומאה ממקום אחר** [ו]**בעי רבי אלעזר פרים ושעירים הנשרפים מהו שיטמאו אוכלין ומשקין בפנים בבחוץ מחוסר יציאה כמחוסר מעשה דמי או לא בתר דבעיא הדר פשטה** [י]**כמחוסר מעשה דמי בעא מיניה רבי אבא בר שמואל** [יג] **מרבי חייא בר אבא נבלת עוף טהור לר' מאיר מהו שיטמא** [יד] **בכזית דמחתא לארעא לא תיבעי לך דנקיט בפומיה לא תיבעי לך כי תיבעי לך דנקיט ליה בידיה מחוסר קריבה כמחוסר מעשה דמי או לא (בתר דבעיא הדר פשטה) או דלמא בתר בהמה אזלינן. תימה מה הבהמה נפנים פשיטא לחול** [מ] **דגברי טהורים כדמוכח כולה שמעתין ויש לומר דה"ק בתר בהמה דוקא מזלינן בתר רובא מבר בגברי לא: או דלמא ביון דהדור הדור. פי' בקונטרס דמבעיא ליה לענין טומאת בגדים של אלו שהוליאו וקשה לטו מחיצות עזרה מקום** [לז] **דטהרה לכיון שנטמאו מי יטהרם ונראה לפרש דמבעיא ליה לענין הנוגע בפנים דלמא כיון דילפו מחוץ מע"ג דמזחו הנוגע בפנים טמא ומסיק דמיבעיא ליה כיון** [לח] **דנקטי בבקולסי ומיירי בעומד** [מל] **ומוזח במקלות להוליאם לחמר שיחזרו** [מ] **כדפירש בקונטרס. הג"ה: פרים הנשרפים. שילאו הפרים והמנשים ומזחו הפרים** [מא] **המנשים וגם בגדים שהיו עליהם טמאים ומחזרתן לא נטהרו אלא אם כן מנשים מחריס בכנסת בעזרה ויתעסקו** [מב] **בהולאתן או הרחשויים לבשו בגדים מחריס מי הוו טמאים בעסק זה קודם שילאו חוץ לעזרה** [מג] **כיון שילאו הפרים כבר חשוב כאילו מוליאים חותם מפתח עזרה ולחוץ. וקאמר מי** [מד] **תלי מילתא בהולאת הפר לבדו אע"פ שלא ילאו המנשים ג"כ גבי סובלין חותן במוטות כיון שילא הפר ולכך נטמאו הרחשויים אם כן גם דגואי נטמאו. ותסברא שיהא תלוי בילאת הפר לבדו והא בעינן ואחר יצא אל המחנה אלא לענין** [מה] **גם שילאו המנשים עם הפרים ולכך דגואי לא נטמאו וגם בבעיא לילך מנשים מחריס בפעולם לא יצאו פשיטא לטהרים או גברי קדמאי אם לבשו בגדים מחריס. אלא רבי אלעזר היכי בעי דנקטי בבקולסי שהפרים ילאו וחזרו** [מו] **מנשים מחריס ועומדו חוץ לעזרה ומוליאין הפרים שבתוך העזרה במקלות מי אמרינן כיון שהפרים כבר ילאו והמנשים עומדים בחוץ חשוב כאילו מוליאין חותן מפתח עזרה ולחוץ וטמאין או חשוב כאילו לא ילאו הפרים מעולם לחוץ וטהורים אבל אם נכנסו בפנים בגדי חבשים או הרחשויים בבגדים חבשים כיון שמעולם אלו לא ילאו פשיטא דטהורים כיון דילפו מע"ג דמזחו הנוגע בפנים טמא ומסיק דמיבעיא ליה כיון** [לח] **דנקטי בבקולסי ומיירי בעומד** [מל] **ומוזח במקלות להוליאם לחמר שיחזרו** [מ] **מנשים מחריס ועומדו חוץ לעזרה ומוליאין הפרים שבתוך העזרה במקלות מי אמרינן כיון שהפרים כבר ילאו והמנשים עומדים בחוץ חשוב כאילו מוליאין חותן מפתח עזרה ולחוץ וטמאין או חשוב כאילו לא ילאו הפרים מעולם לחוץ וטהורים אבל אם נכנסו בפנים בגדי חבשים או הרחשויים בבגדים חבשים כיון שמעולם אלו לא ילאו פשיטא דטהורים כיון דילפו מע"ג דמזחו הנוגע בפנים טמא ומסיק דמיבעיא ליה לענין הנוגע בפנים דלמא

סז א מיי' פ"ג מהלכות מטות טומאת הלכה (ז) [טו]:
סח ב מיי' שם הלכה יג [ג] אבל לא מליקתה:
סט ג מיי' פי"ל מהלכות מטות טומאת הלכה ו:
ע ד שם בהגאות:
עא ה מיי' פ"ס מהלכות פרה הלכה ס:
עב ו מיי' פרק ג שם הלכה (ג) [ד]:

מוסף רש"י

צריכה מחשבה. לטמא טומאת מוכלין שם נגע בה ברע, שם פגע היה בתחלי כן בזוכלין כשרין בטומאה וכל כמה דלא מסיב עליה ליה בית שום טומאת מגע, דבעלא עוף טהור אינה מטמאה אלא שם כן אוכלה ואו טומאה אוכן בגדים שהוא לצרף בשעת ליעה (בכורות י:). לו: צריכה מחשבה לאכילה ושוב אינה מטמא מאכיל ומחזיר ומטמא מוכלין במגע, דהא מאכיל קודם שהאכיל אין לה טומאה אלא בשעת הבליעה (נדה נ:). ומעמד (דמחשבה) [לצריכה מחשבה] משום דשמעת לאו לאכילה קיימא, ובכשרים קיימין שאין רגילין לאכול עופות, אבל בכרכים הן בבהמות לאין צריכים מחשבה לשחטה לאכילה עכו"ם ועומדת (חולין קכא:) ואין **צריכה הכשר.** כדילף (לעיל) כל שפופו לטמא טומאה חמורה אין לריך הכשר (נדה נ:). שהוא ויש עליה טומאת חמורה לטמא מדש ובגדים שם הוא טהור לאכלה, אלא שריך הכשר מעמד לאחר חרץ לג' מחנות. גבי פר יום"כ תניא לא יוליא אל מחוץ למחנה ושרפו, וקתמתה תניא ואמר הכי, לאכלן בפר העדה והכן מניא אחה נותן לאן לשריפתן מוץ לג' מחנות, עזרה וכר מניא וירושלים, כדילף (לקמן), ואלן אחה אומר אל מחוץ למחנה ושרפו, דמשמע שהוליכן מוץ למחנה שכיבה מיד ואחכמה ליה והלא אף אלו פרישים לשריפה ואחקיבו להדלי לשריפה ולטומאת בגדים וכו' ש"ב למה נאמר כאן אחה אחת, לא נאמרה אלא לדבר אחר, שנאמר (ויקרא ו) וכל חטאת אשר יובא מדמה אל אהל מועד לכפר בקדש לא חאכל באש חשרף, אין מלמדנו אלא: **שהרי כבר נאמר.** בפר כהן משיח: על שפך המזבח ישרוף, וכחיב בשילוח חוץ למחנה, מלמד שמעינן דשפך המזבח חוץ למחנה הוא ולמה נאמר כאן, ליחן לכולם מחנה שכינות, דעל כרחך כולהו כחד דוכחא עניד לה (שם וכניר"ז יומא שם):

לקוטים

לא תיתיב אבידך. פירש ר"ת ז"ל כי לשון קצר הוא, לא תיתוב אלא עמוד על כרעיך עד דמפרשת, וכרעיך רגליך כדאמרינן (ביכורות קג ע"א) צריך למדחסיה לכרעיה. ויש לפרש עוד, לא תשב אפילו במקום שכרעיך עומדים. יש מפרשים כרעיך מלשון כרעי המטה, כלומר בכסאך. (ריטב"א מכות ג' ע"ג)

שיטה מקובצת

רש"י ד"ה צריכה מחשבה. נ"ב עיין במ"מ נדה קף נ: ברש"י ובחום' ד"ה מה באן וכו' חימה וכו'. נ"ב עיין בחום' יומא קף סח. [ד"ס חן]:

תורה אור השלם

1. וְהוֹצִיא אֶת בָּל הַפָּר אֶל מִחוּץ לַמַּחֲנֶה אֶל מָקוֹם טָהוֹר אֶל שֶׁפֶךְ הַדֶּשֶׁן וְשָׂרַף אֹתוֹ עַל עֲצִים בָּאֵשׁ עַל שֶׁפֶךְ הַדֶּשֶׁן יִשָּׂרֵף: ויקרא ד, יב
2. וְהוֹצִיא אֶת הַפָּר אֶל מִחוּץ לַמַּחֲנֶה וְשָׂרַף אֹתוֹ בָּאֲשֶׁר שָׂרַף אֶת הַפָּר הָרִאשׁוֹן חַטָּאת הַקָּהָל הוּא: ויקרא ד, כא
3. וְנִתַּתֶּם אֹתָהּ אֶל אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וְהוֹצִיא אֹתָהּ אֶל מִחוּץ לַמַּחֲנֶה וְשָׁחַט אֹתָהּ לְפָנָיו: במדבר יט, ג

הגהות הב"ח

(ג) רש"י ד"ה שאין מ"ל וכו' ממון למחנה הס"ד:

גליון הש"ס

גמ' ומאן שמעת ליה וכו' ר"ש. ים לעיין מה מסקינן לעיל דגם לרבנן מ"ל כתנא דבי ר"י וכן בשעיר המשתלח לא כיון לא מזי בעלמא לקבל טומאה: **רש"י ד"ה צריכה מחשבה להצטרף פחות מכזית.** ק"ל למאי לא כפשוטו דליכא מחשבה דעי"ז יש לו טומאת מחשבה עלמו לטמא מוכלין ומשקין כיון דפוסלו לטמא טומאה מחמיר. ונ"ב בחמת לא כתב רש"י כן:

שינויי נוסחאות

א] אמר ליה מחוסר כר' כ"ל (ש"ס, הגרי"ב) : ב] מיכות דזה אחד מהן ליתא בכתב"י ונמצאם לטהרות (דק"ס) : ג] והא מדקתני כר' עד והא כדאיתא, ליתא בכ"י וכן מצאתי בכת"י ז"ל והגירסא בעצמות קשה לעמוד עליה (ש"ס, ח"ג, וקר"א, וב"ה בבתה"י). ומ"ש ע' כ"ס בשל בע"ח ובין דוד כתבתו לשיטת הרמב"ד אחי שפיר הגירסא שבפיט. וע"ע תוס' ב"ק קף עז ע"ח ובגל"ס שם: ד] במצאם בטהרות נוסף דברי ר"ש. ועי' תוס' חולין קנ ע"ח שהקשו על לשון הגמ' כאן דלמאמר מאן שמעת ליה הא סבר לה כר' שמעון דבכל יכול לאתויי לן לתקף בעניין זה, הא קאי כת בהדיא דכתי כ"ש. וכן הקשה הר"ש בטהרות. ובפי' הרמ"ש שם מצא קושיא זו מצא ללא גרס' דכרי ר"מ אלא סתם מצאם היא. וגי' כי"ל דברי ר"מ ומדסיפא ר"מ כר' כללהאן נאות שמא"ו. ומשמע ליתא: ה] ר"מ ומדסיפא ר"מ חישא נמי ר"מ, מידי אחיא סיפא ר"מ חישא רבנן א"ל רב המנונא כר' (ש"מ בשם ס"ו, וכ"ה בכתה"י ובחוס' ב"ק עז ע"א): ו] מוניך בר ראשון כל"ל. וכן בסמוך (*ש"ס). [וכבי"ל בה]: ז] ל"ל אבין (*ש"ס): ח] ל"ל דתניא (*הגרי"ב): ט] ל"ל בהן. וכן בסמוך (*ש"ס): י] בכתי"ב או לא, כל היכא וכו' [ולימא שם אין מוניך בר ראשון ושני א"ל]. ולגירסת זו מיושב שיטת הרמב"ם פי"ש מהל"ט ה"י שנשאר קפק (דק"ס). ועי' בס"י: יא] כל היכא דלא מטמא אדם כר' כ"ל (*ש"ס): יב] הכ"מ מיקן נוסחת הגמרא כפי גירסת רש"י עי"ש. וכעי"ז בכתה"י. וגי' כי"ל להלן אתה נותן להן חוץ לג' מחנות ובאן חוץ למחנה אחת מה

ובירושלמי גרסינן בסוף פרק שני שעירי [ס"ו] רבי מלישעזר שמל פריס הנשרפין ושעירים הנשרפים מהו שיטמאו בגדים [ב] נלמ הכשר ובלמ טומאה מפני שסופן לטמאות טומאה חמורה הסיב רבי שמואל קפודקיא מעמה יטמאו לימורים נלמ כשפרשו ואפילו חימא נלמ פירשו כהנא אין מי חטאת מטמאין דבר לחזור ולטמאות [בב] ממנו:

ומטמא טומאת אוכלין בכביצה.

פירש בקונטרס מדקתני לריכה מחשבה ואין לריכה הכשר שלמא בנקיט ליה בידיה עסקינן דאי מחשבת אלמא אמאי אינה לריכה הכשר ואי בנקיט ליה בפומיה אמאי לריכה מחשבה אין לך מחשבה גדולה מזו וקתני כביצה אין כזית לא. וקשה כיון דיש בו כביצה אע"ג דמחית אלמא מטמא שלא הכשר משום דסופו לטמא טומאה חמורה ולא דמי למחוסר יליאה דבפיס אין לחוש כלל לטומאת ומשום הכי לא מבעיא ליה לרבנן בכביצה דנקיט בידיה ונראה לפרש דהיינו טעמא דמשמע ליה דמיירי בנקיט בידיה משום דאז אינה מחידוש לשמועינן דבעי כביצה [ג] ולא מסיב בנקיט בפומיה אבל בשחית אלמא בעי כזית כביצה (ופי' הקונטרס יש ליישב כמו שפירשתי לעיל בהגהה [ד] וכן עיקר):

ומדסיפא ר"מ רישא נמי ר"מ.

הוה מלי למימר ולימעמיך הא קתני מלישעתא האוכל אבר מן החי ממנה קופץ את המרבעים והיינו לשון כרבי מאיר דקסבר לינו נוהג אלא [א] בטהורה בפרק גיד הנשה [חולין דף קב.] (כדפריסית לעיל):

חיבורי אוכלין ע"י משקין. פי' בקונטר' חלי זית נבלה מכאן וחלי זית נבלה מכאן ומשקה טופח בחמלע ונוגע בשניהן מחברן לטמא אוכלין ומשקין הנוגעין בחמד מן החמלין חלו ואין חיבור לטומאה חמורה לטמא אדם ובגדים וכענין זה פירש בהקומן רבה (מנחות דף כד.) גבי לירוף כלי וחיבור מים מהו לפרים החם בקונטרס כלומר חלי עשרון שנטמא בלירוף כלי מהו שנטמא אחר בחיבור מים כגון אם יש חלחי עשרון בכלי ואין נוגעין בו אלא חלחי עשרון יש חוץ לכלי השני [ב] וחיבור מים כגון ילוק או ליוד מחבר את כל חוץ לכלי ואת שבחוך הכלי ונגע בטומאה לזה שבכלי אחין נוגע בחים ונטמא חבירו משום לירוף כלי מהו שיטמא זה את כל חוץ בחיבור מים ודבר חימה הוא לומר שמקרין מחברין אוכלין לקבל טומאה ונטמא אחרים לחלילו עור אין מגרפו כדאיתא בהעור והרוטב (חולין דף קיח:) ועוד שפירש שמחברין [ג] ע"י נילוח והלא אפי' למים עלמן קי"ל [ה] לחין נילוח חיבור לטומאה ונקט היה נראה לפרש דמירי בשאימוחו ע"י המים ונדבקו יחד ומיהו כעין פירוש הקונטרס יש מקנה אחת שמקבלת טהרות (פ"ח מ"ח) עריפה שהיא קטפרס ונילוח [ו] מלמעלן ומשקה טופח מלמטן וג' מחיצות כביצה אינן מנטרפות וב' מנטרפות ור' יוסי אומר אף אחים אינן מנטרפות אלא ג"כ רוננות משקה ואם היה משקה עומד אפי' כעין החבל מנטרף [ח] ותפוספסת [ט] תניא אתרוג שנפרך ותחבו בכוש או בקיסם אינו חיבור אחין חיבורי מדם חיבור עיסה שנילושה עמי פירות טהורה אחין לך דבר אחר מחבר את האוכלין אלא שבעה משקין [י] ודבר חימה הוא אם אין ליישב [יא] [דבר שאדם] לא עמי פירות פעמים שעמי פירות מחבירם שני חלחי זימים של עיסה במשקים הבאים מזה לזה: **מה באן חוץ לשלש מחנות.** כיוס הכיפורים אף להלן בפרה אדומה כן. חימה הא בפר יום"כ לא ידעי שלא מחנות אלא מהיקשא דלפר זה פר יום הכיפורים בפרק ב"ש [יב] (לעיל דף נט.) כדפירש בקונטר' ומשפקינן אי דבר הלמד בהיקש מוחר ומלמד בג"ש או לא ואפי' חימני לומר לחחא מריבוי לחטאת [יג] דבסוף המערובת (לעיל פג.) ההוא נמי היקשא הוא ושמא ג"ש הוא ים [יד] לפרש דפרה קדשי בדק הבית היא ושמא נמי חחי שפיר דליף בג"ש מזרחה של ירושלים חע"ג דשריפת פרה יליף מהזאחה לקמן בפרק בחרת (דף קיג.):

הדרן עלך טבול יום

א] מחוסר קריבה [ו]לאו כמחוסר מעשה דמי איתיביה [ז] שלשה עשר דברים נאמרו בנבלת עוף טהור וזה אחד מהן [ב] צריכה מחשבה [א]ואין צריכה הכשר [ב]ומטמא טומאת אוכלין בכביצה מאי לאו ר"מ היא לא רבנן היא [ג] והא קתני רישא צריכה מחשבה ואין צריכה הכשר [ג]ומאן שמעת ליה האי סברא ר"מ ומדרישא ר"מ סיפא נמי ר"מ מידי אירוא הא כדאיתא והא כדאיתא והא מדקתני סיפא [ג] שחיטתה ומליקתה מטהרת טריפתה מטומאתה [ד] [ז]מאן שמעת ליה האי סברא ר"מ [ח] רישא וסיפא רבי מאיר ומציעתא רבנן אמר רישא וסיפא רבי מאיר ומציעתא רבנן אמר ליה רב המנונא לרבי זירא [ט]לא תיתיב [י]אכרעך עד דאמרת לי הא מילתא נבלת עוף טהור לר"מ מונין [יא] לה ראשון ושני או אין מונין ראשון ושני א"ל כל היכא דמטמא אדם במגע מונין בו ראשון ושני כל היכא דאין מטמא אדם במגע אין מונין בו ראשון ושני בעא מיניה רבי זירא מרבי אמי [יב] בר חייא ואמרי לה מר' אבין בר כהנא הא דתנן [יג] [י]חיבורי אוכלין ע"י משקין חיבור לטומאה קלה ואין חיבור לטומאה חמורה מונין בו [יד] ראשון ושני או [יה] אין מונין בו ראשון ושני א"ל [יו]כל היכא דמטמא אדם מונין בו ראשון ושני אין [יא] מטמא אדם אין מונין בו ראשון ושני: יצאו אלו ואלו: מה"מ דת"ר [יח] להלן [יב] הוא אומר חוץ לג' מחנות כאן למחנה אחת לומרלך [יט]כיון שיצא חוץ למחנה אחת מטמא בגדים והיא גופה מנלן [יג] דת"ר [א]והוציא את כל הפר אל מחוץ למחנה [יו]חוץ לג' מחנות אתה אומר חוץ לג' מחנות או אינו אלא [יד] מחנה אחת כשהוא אומר בפר העדה [ב]מחוץ למחנה שאין [טו] צריך לומר שהרי כבר נאמר [ב]כאשר [טו] שרף את הפר הראשון ליתן [יו] לו מחנה שניה כשהוא [יח] אומר מחוץ למחנה בדשן שאצ"ל [טו] [א]על שפך הדשן ישרף ליתן [יו] לו מחנה שלישית ור"ש האי מחוץ למחנה מאי עביד ליה מיבעי ליה לכדתניא רבי אליעזר אומר נאמר כאן חוץ [יט] למחנה ונאמר להלן [ג]חוץ למחנה מה [ב] להלן חוץ לג' מחנות אף כאן חוץ לג' מחנות ומה להלן למזרחה של ירושלים הכי גרסינן **לאו כמחוסר מעשה דמי: צריכה מחשבה.** ° להמטרף פחות מכזית ממנה להטלים פחות מכביצה מוכלין לקבל טומאת מוכלין במגע: **ואינה צריכה הכשר.** לטמא לא במיס ולא למגע שרך שמאליה מטמא הוחיל וסופה לטמא טומאה חמורה: **ומטמא טומאת מוכלין בכביצה** [א]. מדקתני לריכה מחשבה ואינה לריכה הכשר אלמא בנקיט ליה בידיה עסקינן דאי מחשבת אלמא אמאי אינה לריכה הכשר ואי בנקיט ליה בפומיה אמאי לריכה מחשבה אין לך מחשבה גדולה מזו וקתני כביצה אין כזית לא. וקשה כיון דיש בו כביצה אע"ג דמחית אלמא מטמא שלא הכשר משום דסופו לטמא טומאה חמורה ולא דמי למחוסר יליאה דבפיס אין לחוש כלל לטומאת ומשום הכי לא מבעיא ליה לרבנן בכביצה דנקיט בידיה ונראה לפרש דהיינו טעמא דמשמע ליה דמיירי בנקיט בידיה משום דאז אינה מחידוש לשמועינן דבעי כביצה [ג] ולא מסיב בנקיט בפומיה אבל בשחית אלמא בעי כזית כביצה (ופי' הקונטרס יש ליישב כמו שפירשתי לעיל בהגהה [ד] וכן עיקר):

ומדסיפא ר"מ רישא נמי ר"מ. הוה מלי למימר ולימעמיך הא קתני מלישעתא האוכל אבר מן החי ממנה קופץ את המרבעים והיינו לשון כרבי מאיר דקסבר לינו נוהג אלא [א] בטהורה בפרק גיד הנשה [חולין דף קב.] (כדפריסית לעיל):

חיבורי אוכלין ע"י משקין. פי' בקונטר' חלי זית נבלה מכאן וחלי זית נבלה מכאן ומשקה טופח בחמלע ונוגע בשניהן מחברן לטמא אוכלין ומשקין הנוגעין בחמד מן החמלין חלו ואין חיבור לטומאה חמורה לטמא אדם ובגדים וכענין זה פירש בהקומן רבה (מנחות דף כד.) גבי לירוף כלי וחיבור מים מהו לפרים החם בקונטרס כלומר חלי עשרון שנטמא בלירוף כלי מהו שנטמא אחר בחיבור מים כגון אם יש חלחי עשרון בכלי ואין נוגעין בו אלא חלחי עשרון יש חוץ לכלי השני [ב] וחיבור מים כגון ילוק או ליוד מחבר את כל חוץ לכלי ואת שבחוך הכלי ונגע בטומאה לזה שבכלי אחין נוגע בחים ונטמא חבירו משום לירוף כלי מהו שיטמא זה את כל חוץ בחיבור מים ודבר חימה הוא לומר שמקרין מחברין אוכלין לקבל טומאה ונטמא אחרים לחלילו עור אין מגרפו כדאיתא בהעור והרוטב (חולין דף קיח:) ועוד שפירש שמחברין [ג] ע"י נילוח והלא אפי' למים עלמן קי"ל [ה] לחין נילוח חיבור לטומאה ונקט היה נראה לפרש דמירי בשאימוחו ע"י המים ונדבקו יחד ומיהו כעין פירוש הקונטרס יש מקנה אחת שמקבלת טהרות (פ"ח מ"ח) עריפה שהיא קטפרס ונילוח [ו] מלמעלן ומשקה טופח מלמטן וג' מחיצות כביצה אינן מנטרפות וב' מנטרפות ור' יוסי אומר אף אחים אינן מנטרפות אלא ג"כ רוננות משקה ואם היה משקה עומד אפי' כעין החבל מנטרף [ח] ותפוספסת [ט] תניא אתרוג שנפרך ותחבו בכוש או בקיסם אינו חיבור אחין חיבורי מדם חיבור עיסה שנילושה עמי פירות טהורה אחין לך דבר אחר מחבר את האוכלין אלא שבעה משקין [י] ודבר חימה הוא אם אין ליישב [יא] [דבר שאדם] לא עמי פירות פעמים שעמי פירות מחבירם שני חלחי זימים של עיסה במשקים הבאים מזה לזה: **מה באן חוץ לשלש מחנות.** כיוס הכיפורים אף להלן בפרה אדומה כן. חימה הא בפר יום"כ לא ידעי שלא מחנות אלא מהיקשא דלפר זה פר יום הכיפורים בפרק ב"ש [יב] (לעיל דף נט.) כדפירש בקונטר' ומשפקינן אי דבר הלמד בהיקש מוחר ומלמד בג"ש או לא ואפי' חימני לומר לחחא מריבוי לחטאת [יג] דבסוף המערובת (לעיל פג.) ההוא נמי היקשא הוא ושמא ג"ש הוא ים [יד] לפרש דפרה קדשי בדק הבית היא ושמא נמי חחי שפיר דליף בג"ש מזרחה של ירושלים חע"ג דשריפת פרה יליף מהזאחה לקמן בפרק בחרת (דף קיג.):

ז) [חולין קנ:], ב) בכורות י. מלה כ: טהרות פ"ש מ"ש, ירושל' שקלים פ"ה ה"א, ג) [ל"ע רכן], ד) [קונטרס בזה ממנה נמצו' חולין קב. סל"ש ורכי וט"ש וע"ש ב"ק עז. ד"ה פריס], ה) [קידושין לו: וש"נ], ו) [ע' תו' ר"ה כל: ד"ה אמר כתבו פ' ע"ז], ז) [טהרות פ"ו], ח) יומא סח, עד סוה"ע סנהדרין מב:, ט) ת"כ אחרי פרש' ה ה"ה, י) שם ויקרא חובה פ"ה ה"ג, כ) מנחות כז:, ל) פרה פ"ג מ"ט, מ) עי' ב"ק, פ"ש ממכיירין מ"ח ופ"ח דטהרות מ"ח], נ) [דעוקין] ספ"ל] והאהלות פ"ד ה"ג, ס) עיי' צ"ק שהאריך.

אף כאן כו׳: **ורבנן.** דמפקי ליה לקרא לטומאת נגדים ולית להו ג"ם: **היכא שריף להו.** לאיזו רוח של ירושלים: **לפונה של ירושלים.** שכל מעשה מטמא בצפון: **אבית הדשן.** לריך שיקדיש לשם דשן מזבח שיהא נקרא קודש לכן מקום שפך הדשן מכלל דלמ"ק לא לריך:

רבי אליעזר בן יעקב היא. דלמר לא משמעינן על [ט] שפך הלא שיהא מקומו מדכון שיהא דשנו משמפך: **ודילמא במקומו משופך הוא דפליגי.** ומודה רבי אליעזר בן יעקב שיקדיש [י] שם דשן הלא דבעי נמי מקומו משופך [יא]: **השורף.** המתעסק בלרכי שריפתן [יב] כגון המסייע בשעת שריפה. ומאי תנא ליה כרבי אליעזר בן יעקב שיקדיש [יג] שם דשן הלא דבעי נמי מקומו משופך.